

POVÍDKY K SÉRII SELEKCE

ŠŤASTNĚ
AŽ NAVĚKY

KIERA CASSOVÁ

COLD
BOO

Šťastně až navěky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kiera Cassová
Šťastně až navěky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

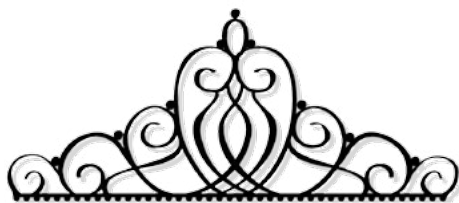
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ŠŤASTNĚ
AŽ NAVĚKY

ŠŤASTNĚ AŽ NAVĚKY

~*~

KĚRA CASSOVÁ

COO
BOO

KRÁLOVNA

ÚVODNÍ SLOVO

Já sama jsem toužila odhalit, o čem tenhle příběh je. Amberly zbožňuju. Jako matka k ní vzhlížím s jistou úctou. Je okouzlující, inteligentní, laskavá, krásná. A přestože v životě poznala, co je to zármutek, snaží se být šťastná. Jak se tedy mohla takhle zázračná žena zamilovat do někoho, jako je Clarkson Schreave?

Vidět dospívat nejen Amberly, ale i Clarksona, bylo přinejmenším zajímavé. Mohla jsem na vlastní oči sledovat, s jakým hrubým zacházením a trápením se musel Clarkson vyrovnávat, a díky tomu jsem pochopila, jak se může z člověka vlivem času a strachu stát někdo, kdo je podle názoru většiny zlý. S nadšením jsem také pozorovala, jak usilovně se Amberly snažila najít v Clarksonovi i jeho matce, navzdory ne zrovna příjemným setkáním, to dobré. Mám za to, že Amberly doopravdy věří tomu, že nikdo není zlý úmyslně, že v každé duši je něco dobrého, a bez ustání po tom pátrá. Vysvětlilo by se tím tolik momentů z její účasti v Selekcí a kromě toho bychom snáze pochopili, proč tak nadšeně přijala Maxonovu volbu nevěsty, třebaže její manžel (a vlastně celá země) Americu odepsal.

Mám trochu obavy, že Amberly kvůli této novele o něco přichází. Bojím se, že v jejím světle působí pošetile, když po Clarksonovi touží navzdory jeho slovům a činům. Asi bych měla vysvětlit, že tato novela rozhodně nemá schvalovat násilí ve vztazích. Chtěla jsem, aby byla jednoduše upřímná a otevřená jako všechno, co tvořím. Všichni víme, že Clarkson má své chyby. Stejně jako Amberly. Tenhle příběh je pohledem do soukromí dvou zlomených lidí.

Kiera

KAPITOLA 1

Byla jsem tu dva týdny a už počtvrté mě bolela hlava. Jak jen něco takového vysvětlím princí? Jako by nestačilo, že téměř každá ze zbývajících dívek byla Druhá. Jako by se mé komorné už dost nenadřely ve snaze dát do pořádku mé hrubé ruce. Jednoho dne mu budu muset říct o těch záchvatech nevolnosti, co se mě zmocňují zcela bez varování. Pokud si mě tedy někdy všimne.

Královna Abby seděla na opačném konci Dámského salónu, skoro jako by se dívkám chtěla úmyslně vyhnout. Podle mírného chladu, který z ní vyzařoval, jsem nabyla dojmu, že pokud jde o ni, nejsme tu tak úplně vítány.

Natáhla ruku ke své komorné, která jí dokonale opilovala nehty. Ale i přes veškeré hýčkání vypadala královna podrážděně. Nechápala jsem to, ale snažila jsem se nesoudit. Možná že by i mně zkamenělo srdce, kdybych přišla o manžela tak mladá. Šťěstí, že si ji Porter Schreave, bratranec jejího zesnulého muže, vzal a ona mohla zůstat královnou.

Pozorovala jsem ostatní dívky v salónu. Gillian byla Čtvrtá jako já, ovšem Čtvrtá jak se patří. Oba její rodiče byli šéfkuchaři a vzhledem k tomu, jak popisovala naše jídla, jsem vytušila, že se vydá stejnou cestou. Leigh a Madison studovaly veterinu a chodily do stájí, kdykoli to měly povolené.

Věděla jsem, že Nova je herečka a že má zástupy oddaných fanoušků, kteří by si ji přáli vidět na trůnu. Uma byla gymnastka a její drobounká postava působila ladným dojmem, dokonce i když se nehýbala. Některé Druhé si ještě ani žádné povolání nezvolily. Říkala jsem si, že kdyby za mě někdo platil účty, krmil mě a postaral se o to, abych měla střechu nad hlavou, nejspíš bych si s tím taky nedělala starosti.

Masírovala jsem si bolavý spánek a cítila, jak se mi popraskaná kůže a mozoly třou o čelo. Nechala jsem toho a podívala se na své rozbité ruce.

Nikdy mě nebude chtít.

Zavřela jsem oči a představila si ten moment, kdy jsem prince Clarksona potkala poprvé. Vybavil se mi pevný stisk jeho ruky, když mi ji podával. Díkybohu že mi komorné nachystaly krajkové rukavice, jinak by mě dost možná na místě poslal domů. Byl klidný, zdvořilý a inteligentní. Přesně takový, jaký by měl princ být.

Během těch posledních dvou týdnů jsem si uvědomila, že se moc neusmívá. Jako by se bál, že ho lidé budou soudit za to, že mu něco připadá zábavné. Jak se mu ale rozzářily oči, když ho něco pobavilo! Špinavý blond, světlounce modré oči, pevné držení těla... Byl dokonalý.

Já bohužel ne. Musel ale přece existovat způsob, jak prince Clarksona přimět, aby si mě všimnul.

Milá Adele,

Chvilku jsem pero držela ve vzduchu, bylo mi jasné, že to nemá smysl. A přece.

na palác si zvykám moc dobře. Je hezký. Je mnohem hezčí než hezký, ale asi nedokážu najít ta správná slova. I teplo je tady v Angeles jiné než doma, ale to taky nevím, jak ti popsat. Nebylo by nejlepší, kdybys mohla přijet a všechno to vnímat, vidět a cítit na vlastní kůži? Je tu toho tolik, k čemu se dá přivonět.

Pokud jde o samotnou soutěž, s princem jsem o samotě ještě nestrávila ani vteřinu.

Srdce mi bušilo. Zavřela jsem oči a snažila se soustředit.

Určitě jsi v televizi viděla, že princ Clarkson poslal domů osm dívek, samé Čtvrté a Páté a jednu Šestou. Kromě mě tu jsou už jen dvě Čtvrté a první Třetí. Říkám si, jestli se od něj neočekává, že si vybere Druhou. Dávalo by to, myslím, smysl, ale láme mi to srdce.

Mohla bys pro mě něco udělat? Nezeptala by ses mámy a táty, jestli náhodou nemáme nějakého bratrance nebo jiného příbuzného z vyšší kasty? Měla jsem se zeptat, než jsem odjela. Taková informace by se mi asi opravdu hodila.

Začínalo se mi dělat nevolno, občas se mi to stává, když mě rozbolí hlava.

Musím běžet. Mám toho hodně. Brzy znovu napíšu.

Navždy tvá milující sestra,

Amberly

Bylo mi na omdlení. Vložila jsem dopis do již nadepsané obálky a zalepila ji. Znovu jsem si promasírovala spánky s nadějí, že mi snad ten mírný tlak trochu uleví, třebaže se to nikdy nestalo.

„Je všechno v pořádku, Amberly?“ zeptala se Danica.

„Ale ano,“ zalhala jsem. „Asi jsem jenom unavená. Možná se půjdu projít, aby se mi trochu rozproudila krev.“

Usmála jsem se na Danicu s Madeline a vydala se z Dámského salónu na toaletu. Studená voda mi sice zničí make-up, ale třeba se mi udělá lépe. Než jsem tam došla, zatočila se mi zase hlava. Posadila jsem se na jednu z těch malých pohovek, které lemovaly chodby, a opřela hlavu o zeď ve snaze si ji pročistit.

Nedávalo to vůbec smysl. Každý věděl, jak znečištěné jsou vzduch a voda v jižních částech Illey. Dokonce i Druzí, co tam žili, mívali zdravotní problémy. Ale neměly by snad ten čerstvý vzduch, dobré jídlo a bezchybná péče tady v paláci mít nějaké ozdravné účinky?

Když to takhle půjde dál, přijdu o každou příležitost udělat na prince Clarksona dojem. Co když se dnes odpoledne nedostanu na plánovaný kroket? Cítila jsem, jak mi sny proklouzávají mezi prsty. Rovnou se můžu smířit s porážkou. Bude to později míň bolet.

„Co tu děláte?“

Odtrhla jsem se od stěny a uviděla prince Clarksona, jak se na mě dívá.

„Nic, vaše výsosti.“

„Není vám dobře?“

„Je, samozřejmě že je,“ trvala jsem na svém a snažila se vstát. To byla ovšem chyba. Nohy se mi podlomily a spadla jsem na zem.

„Slečno?“ vyslovil a kráčel ke mně.

„Omlouvám se,“ zašeptala jsem. „To je tak trapné.“

Vzal mě do náručí. „Zavřete oči, jestli se vám točí hlava. Odnesu vás do nemocničního křídla.“

Jednou to bude zábavná historka pro mé děti: Kdysi mě král nesl přes celý palác, jako bych nevážíla vůbec nic. Líbilo se mi u něj v náručí. Vždycky jsem přemýšlela, jaké to asi je.

„Propána,“ vykřiknul někdo. Otevřela jsem oči a uviděla zdravotní sestřičku.

„Myslím, že omdlela,“ řekl Clarkson. „Nevypadá zraněná.“

„Položte ji tady, prosím, Vaše Výsosti.“

Princ Clarkson mě dal na jednu z mnoha postelí rozesetých kolem a opatrně vytáhnul ruce, na kterých jsem mu ležela. Doufala jsem, že si všimnul vděku v mých očích.

Měla jsem za to, že hned odejde, ale čekal a přihlížel, jak mi sestřička měří tep. „Už jste dnes něco jedla, drahoušku? Vypila jste toho dost?“

„Zrovna jsme dosnídali,“ odpověděl za mě.

„Není vám na zvracení?“

„Není. Teda je. Chci říct, že to vážně nic není.“ Doufala jsem, že když to bude znít dostatečně nezávažně, dostanu se ještě na odpolední kroket.

Zatvářila se přísně a laskavě zároveň. „Dovolím si nesouhlasit. Museli vás sem přinést.“

„To se mi stává pořád,“ vyhrkla jsem bezmocně.

„Co tím myslíte?“ naléhala sestřička.

K tomuhle jsem se přiznat nechtěla. Povzdychla jsem si a snažila se přijít na to, jak to vysvětlit. Princ se teď dozví, jak mi život v Hondurague poškodil zdraví.

„Často mě bolí hlava. A někdy z toho mám závratě.“ Polk-

la jsem, nešťastná, co si teď princ pomyslí. „Doma chodím spát o několik hodin dříve než moji sourozenci, díky tomu zvládnou celý den pracovat. Tady je to s odpočinkem náročnější.“

„Mhm. Trápí vás ještě něco kromě bolení hlavy a únavy?“

„Ne, už nic.“

Clarkson popošel ke mně. Doufala jsem, že neuslyší, jak mi tluče srdce.

„Jak dlouho máte tyhle problémy?“

Pokrčila jsem rameny. „Už pár let, možná déle. Dá se říct, že už to u mě je celkem normální.“

Sestřička vypadala znepokojeně. „Máte v rodině víc takových případů?“

Chvíli jsem mlčela, než jsem odpověděla. „Ne tak úplně. Ale mojí sestře občas teče z nosu krev.“

„Takže prostě máte neduživou rodinu?“ ptal se Clarkson a v hlase se mu ozýval náznak znechucení.

„Ne,“ odvětila jsem. Chtěla jsem se bránit, ale zároveň jsem se styděla něco vysvětlovat. „Žiju v Hondurasu.“

Pochopil a pozvedl obočí. „Aha.“

Nebylo tajemství, jak je jih znečištěný. Vzduch byl zkažený i voda byla zkažená. Žilo tam tolik postižených dětí, tolik žen bylo neplodných a tolik mladých umíralo předčasně. Když se v Hondurasu objevili rebelové, nechali za sebou vředy spousty graffiti, jejichž prostřednictvím se dožadovali vysvětlení, proč to palác ještě nenapravil. Byl zázrak, že na tom zbytek mojí rodiny nebyl tak špatně jako já. Nebo že jsem na tom nebyla ještě hůř.

Zhluboka jsem se nadechla. Co tu vlastně propána dělám? Celé týdny předtím, než začala Selekce, jsem si v hlavě malo-

vala pohádku. Ale ať jsem si to přála a snila o tom sebevíc, nikdy nebudu hodna takového muže, jakým je Clarkson.

Otočila jsem se, aby mě neviděl plakat. „Můžete, prosím, hned odejít?“

Několik vteřin jsem naslouchala tichu a potom se jeho kroky začaly vzdalovat. V momentě, kdy docela utichly, jsem se zhroutila.

„Ale zlatíčko, všechno je v pořádku,“ utěšovala mě sestřička. Byla jsem tak nešťastná, objímala jsem ji tak pevně, jako by to byla moje máma nebo někdo ze sourozenců. „Být v takové soutěži, to znamená ohromný stres a princ Clarkson to chápe. Pan doktor vám předepíše něco na bolení hlavy, to pomůže.“

„Jsem do něj zamilovaná už od svých sedmi let. Každý rok jsem mu zpívala písničku k narozeninám šeptem do polštáře, aby se mi sestra nesmála, že jsem si vzpomněla. Když jsem se začala učit psát, procvičovala jsem se tak, že jsem psala naše jména vedle sebe... a když na mě poprvé konečně promluví, ptá se, jestli jsem neduživá.“ Odmlčela jsem se a zavzlykala. „Nejsem prostě dost dobrá.“

Sestřička se mi to ani nesnažila vymlouvat. Nechala mě, ať se vypláču.

Bylo mi tak trapně. Clarkson už mě nikdy neuvidí jinak než jako tu ztrápenou holku, která ho poslala pryč. Bylo mi jasné, že jeho srdce už nemám šanci získat. Co by teď se mnou asi tak dělal?

KAPITOLA 2

Ukázalo se, že kriket může hrát nanejvýš šest hráčů, což mi naprosto vyhovovalo. Seděla jsem a pozorovala hru. Snažila jsem se pochopit pravidla, kdyby na mě náhodou přišla řada, ale tak nějak jsem tušila, že než všichni dostanou příležitost, začneme se nudit a hra skončí.

„Můj Bože, koukněte se na ty paže,“ zavzdychala Maureen. Nemluvila na mě, ale i tak jsem zdvihla oči. Clarkson si sundal sako a vyhrnul si rukávy. Vypadal vážně, vážně dobře.

„Jak ho přiměju, aby mě v nich sevřel?“ zavtipkovala Keller. „Při kriketu se zranění moc dobře předstírat nedá.“

Dívky kolem ní se rozesmály. Clarkson se zadíval jejich směrem a na rtech se mu téměř objevil úsměv. Takhle to bylo po každé, vždycky jen náznak. Vlastně jsem ho nikdy neslyšela se smát. Maximálně se nečekaně uchichtnout, ale nevybavuju si žádný moment, kdy by měl takovou radost, že by smíchy doslova vybuchnul.

I pouhý záblesk jeho úsměvu ale stačil k tomu, aby mě úplně ochromil. Nevadilo mi, že nevidím víc.

Družstva se pohybovala po hřišti a já si byla až příliš vědoma toho, když byl princ jen kousek ode mě. V momentě, kdy se jedné z dívek podařilo zahrát poměrně profesionální úder, zatěkal princ očima ke mně, aniž by přitom pootočil hlavou. Letmo jsem na něj pohlédla, načež svou pozornost opět obrátil ke hře. Několik dívek začalo povzbuzovat a on přistoupil blíž.

„Támhle je stůl s občerstvením,“ vyslovil tiše s očima ještě stále upřenýma jinam. „Možná byste se měla napít vody.“

„Je mi dobře.“

„Bravo, Clementino!“ zavolal na dívku, která soupeřům úspěšně překazila postup. „Přesto. Dehydratace dokáže bolesti hlavy zhoršit. Mohlo by vám to pomoci.“

Sklopil trochu hlavu a naše pohledy se setkaly. V jeho očích se cosi zračilo. Ne láska, možná ani náklonnost, bylo v nich ale něco, co o pár úrovní převyšovalo prostý zájem.

Věděla jsem, že mu nedokážu vzdorovat, takže jsem vstala a odkráčela ke stolu. Začala jsem si nalévat vodu, ale služebná mi vzala džbán z ruky.

„Omlouvám se,“ zamumlala jsem. „Pořád si na to nemůžu zvyknout.“

Usmála se. „Nic se neděje. Nabídněte si ovoce. Je opravdu osvěžující, zejména v takovémhle počasí.“

Stála jsem u stolu a ujídala hrozný malinkou vidličkou. I o tomhle musím Adele říct – mají tu vidličky na ovoce.

Clarkson se několikrát podíval mým směrem, snad aby si ověřil, že dělám to, co mi řekl. Nedokázala jsem určit, jestli to bylo jídlem, nebo jeho zájmem, ale zlepšila se mi nálada.

Kroket jsem nakonec opravdu nehrála.

Trvalo tři dny, než na mě Clarkson znovu promluvil.

Večeře pomalu skomírala. Král se kvapně omluvil a odešel a královna stihla vypít téměř celou lahev vína. Některé z dívek se začaly uklánět a odcházet, nechtěly sledovat, jak se královna nedbale opírá o ruku. Zůstala jsem u stolu sama, odhodlaná dojít čokoládový dort až do posledního drobečku.

„Jak se dnes máte, Amberly?“

Zvedla jsem prudce hlavu. Ani jsem si nevšimla, že se Clarkson přiblížil. Děkovala jsem Bohu, že mě přistihnul zrovna mezi sousty. „Moc dobře. A vy?“

„Výborně, děkuji za optání.“

Chvilku bylo ticho a já čekala, co řekne dál. Nebo snad byla řada na mně? Jsou na to, kdo má mluvit první, nějaká stanovená pravidla?

„Zrovna jsem si všiml, jak máte dlouhé vlasy,“ pronesl.

„Ach tak.“ Sklopila jsem oči a trochu se zasmála. Vlasy jsem teď měla skoro do pasu. Nebylo jednoduché je rozčesávat, ale zase je bylo možné sepnout na milion způsobů. A to bylo pro práci na farmě zásadní. „No ano. Jdou na nich dobře dělat copy, což je doma příjemné.“

„A nemyslíte, že jsou dlouhé možná až příliš?“

„Ehm. Já nevím, Vaše Výsosti.“ Přejela jsem si po vlasech prsty. Byly čisté a opečovávané. Je možné, že jsem vypadala neupraveně, aniž bych si to uvědomovala? „Co myslíte vy?“

Naklonil hlavu na stranu. „Mají moc hezkou barvu. Myslí, že by možná byly hezčí, kdyby byly kratší.“ Pokrčil rameny a dal se na odchod. „To byl jen takový nápad,“ zavolal přes rameno.

Chvilí jsem tam seděla a přemýšlela. Potom jsem nechala dort dortem a odešla do své komnaty. Mé komorné tam na mě čekaly jako vždycky. „Marto, nevadilo by ti mě trochu ostříhat?“

„Ale vůbec ne, slečno. Když je trochu zastříhneme, budou krásně zdravé,“ odpověděla a vydala se do koupelny.

„Ne,“ vzepřela jsem se. „Musí být krátké.“

Zastavila se. „Jak krátké?“

„No... delší než po ramena, ale asi kratší než po lopatky?“

„Ale slečno, to je přes třicet centimetrů!“

„Já vím. Zvládneš to? A zvládneš to tak, aby to bylo i hezké?“

Chytila jsem ty silné prameny do ruky a představovala si je kratší.

„Samozřejmě, slečno. Ale proč?“

Prošla jsem kolem ní a pokračovala do koupelny. „Myslím, že je čas na změnu.“

Komorné mi pomohly dostat se ze šatů a ramena mi zakryly ručníkem. Když se Marta dala do práce, zavřela jsem oči. Nebyla jsem si úplně jistá, co to vlastně dělám. Clarkson měl dojem, že bych byla s kratšími vlasy hezčí, a Marta se postará, že budou pořád dost dlouhé na to, aby se daly stáhnout. Nemohla jsem tím nic ztratit.

Netroufala jsem si ani na škvírku pootevřít oči, dokud to nebude hotové. Poslouchala jsem nůžky, jak bez ustání kovově cvakají. Cítila jsem, jak je Martino stříhání čím dál tím preciznější, jako by se snažila celý sestřih sjednotit. Nedlouho poté stříhat přestala.

„Tak co myslíte, slečno?“ zeptala se váhavě.

Otevřela jsem oči. Nejdřív jsem neviděla rozdíl. Potom jsem ale trošičku pootočila hlavu a přes rameno se mi přehoupnul pramínek vlasů. Udělala jsem to samé na druhé straně a na-

jednou to vypadalo, jako bych kolem obličeje měla mahagonový rám.

Měl pravdu.

„Je to úžasné, Marto!“ vzdychla jsem a nepřestávala se dotýkat svých vlasů.

„Vypadáte teď daleko vyzráleji,“ přidala se Cindly.

Přikývla jsem. „Taky ti to tak přijde?“

„Počkat, počkat, počkat!“ zvolala Emon a běžela pro šperkovnici. Začala se v ní přehrabovat a hledat nějaký konkrétní kousek. Nakonec vytáhla náhrdelník s velkými červenými třpytivými kameny. Dosud jsem nesebrala dostatek odvahy, abych si ho vzala na sebe.

V domnění, že po mně bude chtít, abych si ho vyzkoušela, jsem si nadzvedla vlasy, ale měla jiné plány. Něžně mi náhrdelník vložila na hlavu. Byl tak zdobný a nápadně připomínal korunku.

Všechny komorné do jedné zalapaly po dechu a já přestala dýchat úplně.

Tolik let jsem si představovala prince Clarksona jako svého manžela, ale ani jednou mě nenapadlo přemýšlet o něm jako o muži, který ze mě udělá princeznu. Vůbec poprvé mi došlo, že bych chtěla i to. Neměla jsem hromadu kontaktů a z kapes mi nepřetékały peníze, ale cítila jsem, že bych tuhle roli nejenom naplnila, ale také bych v ní byla dobrá. Vždycky jsem věřila, že bychom se k sobě s Clarksonem hodili, ale možná bychom se k sobě hodily i s monarchií.

Podívala jsem se na sebe v zrcadle a vedle příjmení *Schreavová* za jménem jsem si představila titul *princezna* před ním. V ten moment jsem zatoužila po princovi, po koruně – po všem, co tahle role obnáší – jako ještě po ničem.

KAPITOLA 3

Ráno jsem dala Martě za úkol, aby pro mě našla čelenku s drahoukamy, a vlasy jsem si nechala rozpuštěné. Ještě nikdy jsem se tak netěšila na snídani. Připadalo mi, že jsem opravdu krásná, a nemohla jsem se dočkat, až zjistím, jestli si to Clarkson myslí taky.

Kdybych byla chytřejší, přišla bych na ni o něco dříve. Místo toho jsem se přišourala s několika dalšími dívkami zároveň a promarnila příležitost upoutat princovu pozornost. Každých pár vteřin jsem těkala pohledem ke stolu v čele, ale Clarkson se soustředil na jídlo, svědomitě odkrajoval z vaflí a šunky a čas od času pohlédl na papíry, které měl vedle sebe. Král popíjel kávu a ze své porce ujídal jen tehdy, když se na chvíli odtrhl od dokumentu, který zrovna četl. Měla jsem zato, že se on i Clarkson zabývají tím samým a že je čeká náročný den, když s prací začínají takhle brzo. Po královně nebylo ani vidu ani slechu, a i když slovo *kocovina* nikdo nahlas nevyslovil, bylo téměř možné slyšet, jak každému rezonuje v hlavě.

Když snídaně skončila, Clarkson a král odešli, aby se věnovali tomu, díky čemu naše země funguje, ať už je to cokoli.

Povzdychla jsem si. Tak snad večer.

V Dámském salónu bylo dnes ticho. Už jsme vyčerpaly všechna seznamovací témata a zvykly si trávit dny společně. Seděla jsem s Madeline a Biancou, jako skoro vždycky. Bianca pocházela z jedné z provincií sousedících s Hondurasu a potkaly jsme se už v letadle. Madelinina komnata byla vedle té mé. Hned první den u mě zaťukala její komorná, aby poprosila ty mé o kousek nitě. Asi po půl hodině se zastavila samotná Madeline s úmyslem nám poděkovat a od té doby se přátelíme.

Uzavřené skupinky vznikaly v Dámském salónu už od počátku. Na rozdělování do skupin jsme byly zvyklé z běžného života – Třetí sem, Pátí tam – takže bylo nejspíš přirozené, že k tomu došlo i tady v paláci. A i když jsme se nedělily výhradně podle kast, hrozně jsem si přála, abychom to nedělaly vůbec. Nebyly jsme si snad od chvíle, co jsme sem dorazily, všechny navzájem rovny, tedy alespoň dokud soutěž neskončí? Neprožívaly jsme náhodou přesně to samé?

Zrovna v ten okamžik to ale vypadalo, že neprožíváme vlastně absolutně nic. Přála jsem si, aby se něco přihodilo, i kdyby snad jen kvůli tomu, abychom měly o čem mluvit.

„Něco nového doma?“ Zeptala jsem se ve snaze trochu rozproudit konverzaci.

Bianca zvedla hlavu, „Včera mi máma napsala, že se Hendly zasnoubila. No věříš tomu? Odešla, jak je to jen dlouho, tak před týdnem?“

Madeline ožila. „V jaké je její snoubenec kastě? Dostane se Hendly někam výš?“

„To teda!“ rozzářila se Bianca nadšením. „Je Druhý! Člověku to dodává naději. Byla jsem sice Třetí, než jsem odešla, ale představa, že si třeba místo starého nudného doktora vezmu herce, zní vážně skvěle.“

Madeline se zachichotala a souhlasně přikývla.

Já si tím nebyla tak úplně jistá. „A znala ho? Myslím předtím, než odjela na Selekcii?“

Bianca naklonila hlavu ke straně, jako by to, na co jsem se ptala, bylo k smíchu. „Pravděpodobně ne. Byla předtím Pátá, on je Druhý.“

„Ale myslím, že snad říkala, že se její rodina věnuje hudbě, tak před ním možná někdy vystupovala,“ navrhla Madeline.

„To máš pravdu,“ dodala Bianca. „Tak se možná aspoň trochu znali.“

„Hm,“ zamručela jsem.

„Závidíš?“ ptala se Bianca.

Usmála jsem se. „Ne. Jestli je Hendly šťastná, tak já taky. Je to ale trochu zvláštní, brát si někoho úplně cizího.“

Chvilí mlčely, pak promluvila Madeline. „Neděláme tak trochu úplně to samé?“

„Vůbec ne!“ vykřikla jsem. „Princ není cizí.“

„Vážně není?“ oponovala Madeline. „Tak mi prosím řekni všechno, co o něm víš, protože mně přijde, že já o něm nevím vůbec nic.“

„No... já si tak vlastně přijdu taky,“ přiznala se Bianca.

Nadechla jsem se, abych spustila dlouhý výčet faktů o Clarksonovi... ale nebylo moc, co říct.

„Neříkám, že znám každičké jeho tajemství, ale přece to není jen nějaký náhodný chlápek z ulice. Vyrůstly jsme s ním, slyšely ho mluvit ve Zprávách, viděly jeho obličej snad tisíc-

krát. Možná neznáme každý detail, ale já o něm mám dost jasnou představu. Vy ne?“

Madeline se usmála. „Asi máš pravdu. Není to tak, že bychom sem přišly, aniž bychom věděly, jak se vlastně jmenuje.“

„Přesně.“

Najednou se vedle mě zjevila služebná. Byla tak potichu, že jsem si jí všimla až tehdy, když mi zašeptala do ucha. „Můžete prosím na moment, slečno?“

Zmateně jsem se na ni podívala. Neudělala jsem přece nic špatného. Otočila jsem se zpátky k dívkám a pokrčila rameny. Teprve potom jsem vstala a následovala ji ven z místnosti.

V chodbě jen pokynula rukou, a když jsem se otočila, stál přede mnou princ Clarkson. Na rtech měl ten svůj typický náznak úsměvu a něco držel v ruce.

„Zrovna jsem byl odeslat jeden balíček a poštovník měl pro vás tohle,“ řekl a zvedl do vzduchu obálku. „Říkal jsem si, že byste to možná chtěla dostat hned.“

Přešla jsem k němu tak rychle, jak jen to šlo, aniž bych tím poškodila svou reputaci dámy, a natáhla se po obálce. Do jeho úsměvu se vkradlo cosi ďábelského a ruka mu najednou vyletěla do vzduchu.

Zahihňala jsem se a začala poskakovat v zoufalé snaze ji získat. „To není fér!“

„Notak. Tady je.“

Skákat jsem uměla docela dobře, ale ne v podpatcích, a i s nimi jsem pořád byla o kousek menší než on. Vůbec mi ale nevadilo, že se mi nedaří. Někdy během těch žalostných pokusů jsem totiž ucítla, jak se mi kolem pasu ovinula paže.

Konečně mi ten dopis dal. Byl od Adele, jak jsem tušila. Den se mi plnil tolika drobnými radostmi!

„Máte ostříhané vlasy.“

Odtrhla jsem pohled od dopisu. „Mám.“ Vzala jsem pár pramenů a nechala je splývat přes rameno. „Líbí se vám?“

V očích se mu zablýsklo – a nebyla v tom neplecha ani žádné tajemství. „Ano. Hrozně moc.“ S těmi slovy se otočil a bez jediného ohlédnutí se vydal chodbou pryč.

Doopravdy jsem měla představu, jaký princ je. Když jsem ho teď ale dennodenně vídala, došlo mi, že je mnohem komplikovanější, než jak se jevil ve Zprávách. Nijak mě to ale neznepokojovalo.

Naopak jsem se těšila na to, jak se téhle záhadě budu pokoušet přijít na kloub.

S úsměvem na rtech jsem přímo tam na chodbě roztrhla obálku a popošla k oknu, abych lépe viděla.

Moje milovaná Amberty!

Chybíš mi, až to bolí! Boli to skoro tak moc, jako když přemýšlím o všem tom nádherném oblečení, co nosíš, a o jídle, které nejspíš ochutnáváš. Ty vůně tam si ani neumím představit! Kéž bych to dokázala.

Máma se pokaždě, když tě vidí v televizi, skoro rozplácí. Vypadáš jako První! Kdybych dopředu nevěděla, do jakých kast všechny patříte, nikdy bych neuhádla, že nejste z královské rodiny. Není to legrační? Kdyby někdo chtěl, mohl by prostě předstírat, že žádné takové kategorie vůbec neexistují. Pro tebe ale vlastně vážně jako by tak nějak neplatily, ty naše malá trojko.

Když už jsme u toho, přála bych si kvůli tobě, abychom mezi příbuznými měli nějakého ztraceného Druhého, ale ty víš, že nikdo takový není. Ptala jsem se, vždycky jsme byli Čtvrtí – nic víc, nic méně. Ty příbuzné, co stojí za pozornost, je naopak lepší zmínkovat. Ani ti to nechci říkat a taky doufám, že se tenhle dopis nedostane do ruky nikomu jinému než tobě, ale sestřenice Romina je těhotná. Podle všeho se zaměřovala do toho Šestého, co řídí dodávku pro

Rakevi. O víkendu se budou brát, takže si každý oddechl. Jednoduše odmítá (Proč si jen nemůžu vzpomenout, jak se ten člověk jmenuje?!), aby jeho dítě vyrostlo jako Osmé, a to je víc, než by udělali někteří o dost starší muži. Mrzí mě, že se na tu svatbu nedostaneš, ale Romině to všichni moc přejeme.

Takže tohle je tvoje současná rodina. Spousta farmářů a pár delikventů. Zůstáváš jednoduše tou krásnou, milující dívkou, kterou jsi pro nás vždycky byla, a princ se do tebe navzdory tvé kastě určitě zamiluje.

Máme tě moc rádi. Znovu napiš. Chybi mi tvůj hlas. Když tu jsi, připadá mi to tu všechno mnohem klidnější - a nepřišla jsem na to, dokud jsi tu už nebyla.

Prozatím sbohem, princezno Amberly. Prosim, pamatuj na nás, obyčejné smrtelníky, až ti na hlavu vloží korunu!

KAPITOLA 4

Marta mi rozčesávala zacuchané vlasy. Přestože teď byly kratší, byl to pořád náročný úkol vzhledem k tomu, jak byly husté. Tajně jsem doufala, že si dá načas. Byla to jedna z mála věcí, které mi připomínaly domov. Když jsem zavřela oči a zadržela dech, jako by mě česala Adele.

Představovala jsem si náš domov a poslouchala mámino pobrukování na pozadí neutichajících zvuků dodávek a najednou mě něčí zaklepání vtáhlo zpátky do přítomnosti.

Cindly běžela ke dveřím, a jen co je otevřela, už se ukláněla. „Vaše Výsosti.“

Vstala jsem a okamžitě si na hrudi překřížila ruce. Přišla jsem si tak strašně zranitelná – tak tenké tu měli noční košile.

„Marto,“ zašeptala jsem naléhavě. Vykoukla na mě ze své úklony. „Přines mi, prosím, župan.“

Pospíchala pro něj a já se otočila k princovi Clarksonovi. „Vaše Výsosti. Je milé, že jste mě přišel navštívit.“ Rychle jsem se uklonila a opět si zakryla hrudí.

„Říkal jsem si, jestli byste si se mnou nedala pozdní dezert.“
Rande? Přišel mě vzít na rande?

A já byla v noční košili, bez make-upu, půlka vlasů pořád rozcuchaná. „Hm, mám se... převléknout?“

Marta mi podala župan a já ho přehodila přes sebe.

„Ne, takhle je to v pořádku,“ trval na svém a vešel do mé komnaty, jako by byla jeho. Což vlastně asi byla. Emon a Cindly mu za zády rychle vyklouzly z místnosti. Marta se na mě podívala, abych jí dala instrukce, a když jsem na ni v rychlosti kývla, odešla.

„Jste spokojená se svojí komnatou?“ zeptal se. „Je docela malá.“

Zasmála jsem se. „Člověku, který vyrostl v paláci, tak asi nejspíš připadat může. Mně se ale líbí.“

Přešel k oknu. „Nic moc výhled.“

„Ale líbí se mi to zurčení fontány. A když někdo přijíždí, slyším, jak mu pod koly chroupe šterk. Jsem zvyklá na opravdu velký hluk.“

Zašklebil se. „Na jaký?“

„Na hudbu z reproduktorů. Že to tak není v každém městě, mi došlo, až když jsem se dostala sem. A na hučení motorů nákladáků a motorek. A taky na psy. Jsem zvyklá na štěkot.“

„Tak to je úplná ukolébavka,“ poznamenal, když se vydal zpátky ke mně. „Připravená?“

Nenápadně jsem se dívala po pantoflích, našla je u postele a šla si je nazout. „Ano.“

Dlouhými kroky došel ke dveřím, potom se na mě podíval a natáhl ruku. Kousla jsem se do rtu a šla k němu.

Nezdálo se, že by se mu obzvlášť líbilo, když se ho někdo dotýkal. Všimla jsem si, že při chůzi měl skoro vždycky ruce za

zády a udržoval svižné tempo. Dokonce ani teď, když jsme si razili cestu chodbami, si nedával zrovna načas.

V souvislosti s tím jsem si ale vzpomněla, jak mě onehdy škádlil s dopisem, a stejně jako předtím jsem se celá rozechvěla – taky proto, že mi dovolil být jen kousek od něj zrovna teď.

„Kam vlastně jdeme?“

„Ve třetím patře je jeden neobyčejně hezký salónek. Je z něj báječný výhled do zahrad.“

„Máte rád zahrady?“

„Rád se na ně koukám.“

Zasmála jsem se, ale myslel to naprosto vážně.

Přišli jsme k několika otevřeným dveřím a už na chodbě jsem ucítila čerstvý vzduch. Místnost byla osvětlená jenom svíčkami a já měla pocit, že mi ryzím štěstím exploduje srdce. Vlastně jsem si opravdu musela dát ruku na hrud', abych se ujistila, že je neporušená.

Tři veliká okna byla otevřená a v nich v lehkém vánku vlály vzdouvající se závěsy. Před prostředním oknem stál malý stolek s nádhernými květinami a dvěma židlemi. Vedle něj byl vozík a na něm přinejmenším osm různých druhů zákusků.

„Dámy mají přednost,“ vyslovil a ukazoval na vozík.

Vydala jsem se tedy k němu a nemohla se zbavit úsměvu. Byli jsme sami. Tohle všechno pro mě Clarkson udělal. Splnil se mi každý sen, který jsem jako malá měla.

Snažila jsem se soustředit na to, co jsem měla před sebou. Byly tam čokoládové bonbóny a každý měl jiný tvar, takže jsem netušila, jakou mají náplň. Vzadu byly vyskládané miniaturní koláčky se šlehačkou, které voněly po citronech, a přímo přede mnou leželo pečivo z listového těsta pokapané nějakou polevou.

„Vůbec nevím, co si vybrat,“ přiznala jsem se.

„Tak si nevybírejte.“ A s těmi slovy vzal do ruky talíř a dal na něj kousek od každého. Položil ho na stolek a vysunul židli. Šla jsem tedy za ním, nechala se usadit a čekala, než si nandá i pro sebe.

Když byl hotov, znovu jsem se rozesmála.

„Bude vám to stačit?“ škádlila jsem ho.

„Mám jahodové košíčky rád,“ bránil se. Měl jich před sebou asi pět. „Takže vy jste Čtvrtá. Čím se živíte?“ Ukrojil kousek z jednoho zákusku a začal žvýkat.

„Pracuju na farmě.“ Pohrávala jsem si s čokoládovým bonbónem.

„Takže vlastníte farmu.“

„Tak trochu.“

Odložil vidličku a upřeně se na mě díval.

„Můj děda vlastnil kávovou plantáž. Přenechal ji mému strýci, protože byl nejstarší, takže na ní teď s tátou, mámou a sourozenci všichni pracujeme,“ přiznala jsem.

Chvilku nic neříkal.

„Takže... co přesně děláte?“

Nechala jsem bonbón spadnout zpátky na talíř a dala si ruce do klína. „Převážně sbírám kávové plody. A pomáhám s vylupováním zrn.“

mlčel.

„Kdysi byla schovaná hluboko v horách – myslím tu plantáž – ale dneska tamtudy vede spousta silnic. Zjednodušilo to dopravu, ale vzniká víc smogu. S rodinou žijeme...“

„Přestaňte.“

Sklopila jsem oči. Nemohla jsem za to, čím se živím.

„Vy jste Čtvrtá, ale děláte práci Sedmých?“ zeptal se tiše.

Přikývla jsem.

„Řekla jste o tom někomu?“

Zamyslela jsem se nad svými rozmluvami s ostatními dívkami. Většinou jsem je nechávala mluvit o sobě. Párkrát jsem jim vyprávěla o svých sourozencích a hrozně moc mě bavilo probírat některé seriály, na které ostatní koukaly, ale o své práci jsem asi nikdy nemluvila.

„Ne, myslím, že ne.“

Zadíval se do stropu a pak znovu na mě. „Nikdy nikomu nesmíte říct, co děláte. Když se bude kdokoli ptát, povíte mu, že vaše rodina vlastní plantáž a vy ji pomáháte řídit. Neříkejte nic určitého a za žádných okolností nesmíte přiznat, že pracujete rukama. Jasně?“

„Ano, Vaše Výsosti.“

Ještě chvíli se na mě díval, jako by chtěl dodat svým slovům větší váhu. Mně ale úplně stačil jeho příkaz. Jeho žádost bych uposlechla vždycky.

Znovu se dal do jídla a zákusky napichoval tak nějak agresivněji než předtím. Byla jsem tak nervózní, že jsem se svého talíře nemohla ani dotknout.

„Urazila jsem vás, Vaše Výsosti?“

Narovnal se a naklonil hlavu. „Jak vás mohlo napadnout něco takového?“

„Vypadáte... rozrušeně.“

„Dívky jsou tak pošetilé,“ zamručel si sám pro sebe. „Neurazila jste mě. Jste mi sympatická. Proč si myslíte, že tu spolu asi jsme?“

„Abyste mě mohl porovnat s Druhými a Třetími a ověřil si, že mě můžete poslat domů.“ Nechtěla jsem to všechno takhle naplno říct. Bylo to, jako by mi mé největší obavy zápasily

uvnitř hlavy o místo a jedné z nich se podařilo uniknout ven. Znovu jsem sklopila hlavu.

„Amberly,“ řekl tiše. Pohlédla jsem na něj zpoza svých řas. Natahoval se přes stůl a na tváři měl náznak úsměvu. Opatrně, s obavou, že se ten moment rozplyne, jakmile se dotkne mé hrubé kůže, jsem vložila svou ruku do jeho. „Nepošlu vás domů. Dneska ne.“

Oči se mi zalily slzami, ale párkrát jsem zamrkala, aby žádná neukápla.

„Jsem v neobyčejně zvláštní situaci,“ vysvětloval. „Prostě se jen snažím odhalit plusy a minusy svých jednotlivých možností.“

„To, že dělám práci Sedmých, je, předpokládám, minus?“

„Rozhodně,“ odpověděl, ale v jeho hlase nebyla ani stopa zášti. „Takže to pro moje dobro zůstane mezi námi.“ Nepatrně jsem přikývla. „Nějaká další tajemství, která bych měl znát?“

Pomalou přitáhl svou ruku zpátky k tělu a opět se pustil do svých zákusků. Snažila jsem se o to samé.

„O tom, že je mi občas špatně, už víte.“

Přestal krájet. „To vím. O co přesně vlastně jde?“

„Nejsem si jistá. Bolesti hlavy mě trápily vždycky a občas se do mě dá únava. V Hondurague nejsou zrovna nejlepší podmínky pro život.“

Clarkson přikývnul. „Zítřka po snídani nepůjdete do Dámského salónu, ale do nemocničního křídla. Chci, aby vás doktor Mission prohlédl. Budete-li cokoli potřebovat, určitě bude schopen pomoci.“

„Dobře.“ Konečně jsem se zakousla do listového pečiva a div že jsem se blahem nerozplynula, jak bylo dobré. Dezert byl u nás doma vzácnost.

„Říkala jste, že máte sourozence.“

„Ano. Staršího bratra a dvě starší sestry.“

Svraštil čelo. „To zní jako... pěkná tlačenice.“

Zasmála jsem se. „Občas ano. Doma spím s Adele v jedné posteli. Je o dva roky starší. Je strašně zvláštní spát bez ní, někdy vedle sebe dokonce vyskládám pár polštářů, abych sama sebe obelstila.“

Clarkson zakroutil hlavou. „Ale vždyť teď máte celou postel jen pro sebe.“

„Ale nejsem na to zvyklá. Nejsem tady zvyklá na nic. Jídlo je tu podivné. I oblečení. Dokonce to tu voní jinak, ale nedokážu říct proč.“

Odložil vidličku na talíř. „Chcete snad říct, že můj dům páchne?“

Na vteřinu jsem se lekla, že jsem se ho dotkla, ale v očích mu nepatrně, žertovně jiskřilo.

„Ale to vůbec ne! Jen je to prostě jiné. Jako by se tu vůně starých knih mísila s trávou a nějakým čisticím prostředkem. Kéž bych ji mohla nějak dostat do flakónku a mít ji neustále při sobě.“

„Ze všech suvenýrů, o kterých jsem kdy slyšel, je tenhle ten nejpodivnější,“ poznamenal nenučeně.

„Měl byste zájem o suvenýr z Honduraguy? Nabízíme opravdu prvotřídní špínu.“

Opět se snažil potlačit úsměv, jako by měl ještě pořád strach se rozesmát.

„Jste velice štedrá,“ prohlásil. „Není ode mě nezdvořilé, že se pořád tak vyptávám? Chcete se zeptat na něco vy mě?“

Oči se mi rozšířily. „Úplně na všechno! Co máte nejradši na své práci? V jakých zemích jste byl? Pomohl jste osobně vytvořit nějaké zákony? A jaká je vaše nejoblíbenější barva?“

Zavrtěl hlavou a na rtech se mu znovu objevil ten odzbro-